

פרק 112

כישלון, חלק ב'

אפילו בעודו מרים את האקדח, הארי ידע שהוא עושה טעות, המוח הקדמי שלו ראה זאת וניסה לעצור את היד, אבל איכשהו הוודאות מעוררת הבחילה לא התפשטה מהר מספיק כדי למנוע מהאצבע שלו לסחוט את ההדק –

הדהוד היריות גווע בבית הקברות.

שבריר שנייה לפני שהארי לחץ על ההדק, וולדמורט דקר בשרביטו כלפי מטה, וקיר רחב של עפר נורה מעלה ביניהם מקרקע בית הקברות, חוסם את שלושת הקליעים.

רגע לאחר מכן כאב נדלק בצלקת של הארי, תחושה מזדחלת התקרבה לעורו; ואז הנרתיק, הבגדים והאקדח של הארי נעלמו, הכל למעט השרביט שלו, והוא נותר עירום למעט השרביט שבידו הימנית והמשקפיים שהדביק בקסם לאפו. טבעת המתכת שעל זרתו השמאלית נתלשה בעוצמה כזו שגירדה עור, לוקחת איתה את אבן החן שנוצרה בשינוי-צורה.

"זה", אמר קולו של וולדמורט מאחורי קיר העפר, "היה צפוי לגמרי. אתה באמת חושב שהייתי צועק בקול רם כדי שתשמע אם האלמוות שלי היה מופרע? באמת, ילד טיפש? הנמך את שרביטך, אל תרים אותו בשום שלב, או שתמות במקום."

הארי בלע את רוקו וכיוון את שרביטו מטה. "היית מתאכזב ממני", אמר הארי, קולו שלו גבוה בצורה לא רגילה כעת, "אם הייתי מחמיץ הזדמנות כזו, אני מתכוון." לא היה זמן לחשוב, והפה של הארי תפקד על טייס אוטומטי בניסיון לרצות שליטים מרושעים שאולי יש להם רגשות אבהיים כלפיך ושהרגע ניסית להתנקש בחייהם.

וולדמורט צעד מסביב לקיר העפר, מחייך את החיוך הנורא שנראה כאילו יותר מדי שיניים. "הבטחתי לא להרים את ידי או שרביטי נגדך, ילד, אם לא תרים את ידך או שרביטך נגדי."

"השתמשתי בכדורים", אמר הארי, קולו עדיין גבוה. "זה לא אגרוף או לחש."

"הקללה שלי חושבת אחרת. זו פיסת פאזל שהחמצת. חשבת שאשאיר את השלום בינינו לידי המזל? לפני שיצרתי אותך, הטלתי קללה על עצמי ועל כל טום רידל שיווצר ממני. קללה שתאכוף את החוק שאיש מאיתנו לא יהווה סכנה לאלמוות של אחד האחרים, כל עוד האחר לא ניסה לסכן את האלמוות שלו. כפי שמתאים לפיאסקו המגוחך הזה, הקללה כבלה אותי, אבל לא עשתה דבר לתינוק." צחוק נמוך וקטלני. "אבל ניסית לששים קץ לחיים האמיתיים שלי עכשיו, ילד טיפש. עכשיו קללה הוסרה, ואני רששאי להרוג אותך מתי ששאחפוץ."

"אני מבין", אמר הארי. הוא באמת הבין; זו הסיבה שוולדמורט אמר לו על מערכת ההורקרוקסים שלו מלכתחילה, רק כדי לארגן את הרגע שבו הארי ינסה במודע לשבור את האלמוות שלו. התודעה של הארי בחנה אפשרויות בתזזיתיות, ואף אחת מהן לא נראתה מועילה. הנרתיק שלו, הבגדים שלו, כולם נחו בערימה נוספת ליד המזבח, מחוץ להישג יד. "ועכשיו אתה הורג אותי?" להארי עדיין היה השרביט שלו, כנראה שאדון האופל לא יכול להשתמש בקסם שלו על זה, או על המשקפיים שלו, בגלל התהודה. להטיל עליו לחש משלי קודם? לא, וולדמורט פשוט דוקר בשרביט שלו למטה ויוצר מגן נוסף, ואז יורה בי – מה עוד אפשר? מה עוד?

"עדיין שוטה. אלמלא היו נותרים דברים נוספים בינינו, הייתי פשוט הורג אותך." קיר העפר התפורר לאחר מחוות שרביט נוספת, וולדמורט נע בתנועה חלקה אל ערימת הדברים שעל המזבח. אדון האופל הושיט יד והיומן של רוג'ר בייקון ריחף אליו. "זה באמת הורקרוקס ששל ילדה-בת, גירססה מששופרת שלי." בידו השנייה הופיע קלף. "זה טקסס להחיות אותה, אם יש צורך לעשות זאת ששוב. הוראות כנות, אין מלכודות. זכור ששנפשה של ילדה-בת לא יכולה לרחף חופשיה כמו רוח, אבן אוב הורקרוקס שלי, לא ששלה. אל תאבד הורקרוקס, או ששנפש ששלה תהיה לכודה בתוכו." וולדמורט התכופף מטה, הרים את נרתיקו של הארי והכניס לתוכו את היומן והקלף. "זכור זאת, למקרה ששמששהו יששתבשש בצעדים הבאים."

"אני לא מבין מה קורה," אמר הארי. לא נותר עוד דבר. "הסבר לי בבקשה."

אדון האופל הביט בהארי במבט קודר. "כששילדה-בת מתה, הייתי בחברת החוזה של בית הסספר, ששמעתי נבואה עליך ששתהפוך לכוח הרסס עצום. תהפוך לאיום מעבר לכל דמיון, מעבר לאפוקליפססה. זו הססיבה ששהשקעתי מאמצים רבים כל כך לבטל את ההריגה של ילדה-בת, לעשות ששזה לא יהיה."

"אתה," מה "אתה בטוח," מה.

"לא מעז לומר לך פרטים מדויקים. נבואה ששמעתי בעצמי הובילה אותי להגשמה ששלה. לא ששכחתי אססון." וולדמורט התרחק עוד מהארי, עיניים אדומות מחורצות מקובעות בילד-שנשאר-בחיים, אקדח יציב בידו השמאלית. "כל זה, כל מה ששעששיתי, נועד לרססק את הגורל הזה בכל נקודת התערבות. אם גורל כלשהו יגרום לי להיכששל במה שיבוא עכשיו, ילד-אידיוט ששל הרסס עתידי, אתה מוכרח להרוג את עצמך כדי להציל ילדה-בת. אחרת כל מה ששאתה טוען להעריך ימות מידך."

"אני," קולו של הארי עלה אוקטבה, "אני," אוקטבה נוספת, "אני באמת באמת לא אעשה את זה, ברצינות!"

"ששקט, טיפש. ששמור על ששתיקה אלא אם אתן לך רששות לדבר. הששאר את ששרביטך מופנה מטה ואל תרים אותו אלא אם אומר לך אחרת. אחרת תמות במקום, וששים לב שאמרתי זאת בלחששננית." וולדמורט פנה למזבח שוב.

לשניה אחת התודעה של הארי לא הייתה מסוגלת לעכל את מה שהיא רואה, ואז הוא הבין שוולדמורט מחזיק בזרוע אנושית שנקטעה קרוב לכתף; היא נראתה רזה מדי, הזרוע הזו.

אדון האופל הצמיד את שרביטו לבשר מעל למרפק של הזרוע הקטועה, והאצבעות התעוותו, התעוותו כאילו הן בחיים; באור הירח העמום הארי ראה את אפל יותר מופיע על הבשר, קצת מעל המרפק.

שניות לאחר מכן הופיעה הדמות הראשונה בברדס על אדמת בית הקברות, עם צליל הפקיעה של התעתקות. רגע לאחר מכן נשמע קול פקיעה נוסף, ואז עוד אחד.

הדמויות המבורדסות עטו מסכות גולגולת כסופות, ואור הירח נס מהגלימות שלבשו תחתיהן.

"אדון!" קראה אחת מהגלימות השחורות, השלישית שהופיעה. לקול הייתה נימה מוזרה, מאחורי מסכת הגולגולת הכסופה. "אדון - עבר זמן רב כל כך - איבדנו תקווה -"

"שקט!" צעק קולו הגבוה של אדון האופל וולדמורט, כל זכר לפרופסור קווירל נעלם מהדמות הגבוהה-מדי. "כוונו את שרביטיכם על הילד-שנשאר-בחיים והשגיוחו עליו! אל תתנו לדבר להסיח את דעתכם! שתקו אותו מייד אם הוא זז, אפילו אם הוא מתחיל לדבר!"

פקיעות נוספות. בין הקברים, מאחורי עץ, בכל המקומות האפלוליים, עוד גלימות שחורות התעתקו, עוטות ברדסים ומסכות. חלק מהם השמיעו קריאות שמחה, רבות מהן נשמעות מאולצות קמעה; אחרים נעו קדימה כאילו לברך את אדונם. וולדמורט נתן לכולם את אותה ההוראה, אלא שלחלקם הורה להטיל קרושיו על הארי פוטר אם יזוז, לאחרים הורה לכבול את הילד-שנשאר-בחיים אם יזוז, לאחרים הורה לירות קללות ולחשים, לאחרים הורה לבטל את הקסם שלו.

שלושים ושבעה קולות פקיעה הארי מנה לפני שהגלימות השחורות ומסכות הגולגולת הפסיקו להגיע.

כולם כיוונו כעת את שרביטיהם לעבר הארי, מסודרים בחצי מעגל לפניו, כך שלא ייקלעו לקו האש אחד של השני.

הארי המשיך לכוון את שרביטו מטה משום שנאמר לו שאם ירים אותו ימות. הוא נותר דומם משום שנאמר לו שאם ינסה לדבר ימות. הוא ניסה לא לרעוד בטמפרטורות הלילה הצונחות, משום שהיה עירום, והאוויר הלך והתקרר.

אתה יודע, אמר הקול האחרון בתוך הארי, קולה של התקווה, אני חושב שזה נהיה די גרוע, אפילו בסטנדרטים שלי.